

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labing-apat

Ang Huling Salinlahi: Pagbubunyag ng Katuparan ng Propesiya ni Ezekiel at ang Pagtatatak sa 144,000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Ang salinlahing nakasaksi sa pagdating ng ikatlong kapahamakan noong Setyembre 11, 2001, ay siyang huling salinlahi sa kasaysayan ng daigdig. Ang sipi mula kay Ezekiel na nagpapatibay sa katotohanang ito ay naunawaan ng mga Millerita bilang tuwirang kaugnay ng talinghaga ng sampung birhen, at kaya't ng ikalawang kabanata ng Habakuk. Sa kasaysayang iyon, ang pangitain sa ikalawang kabanata ng Habakuk, na "hindi na magluluwat" at natupad noong Oktubre 22, 1844, ay naging paunang huwaran ng nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ngunit ang hula ni Ezekiel tungkol sa pangitaing hindi na palalawigin ay ganap na natupad sa kasaysayan ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na nagsimula sa pagdating ng ikatlong kapahamakan, noong Setyembre 11, 2001.

At ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, ano ang kawikaan na iyan na mayroon kayo sa lupain ng Israel, na nagsasabi, Humahaba ang mga araw, at nabibigo ang bawat pangitain? Kaya sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Aking patitigilin ang kawikaang ito, at hindi na nila ito gagamitin bilang kawikaan sa Israel; kundi sabihin mo sa kanila, Malapit na ang mga araw, at ang kaganapan ng bawat pangitain. Sapagkat wala nang magkakaroon ng walang kabuluhang pangitain ni mapanlinlang na panghuhula sa loob ng sambahayan ni Israel. Sapagkat ako ang Panginoon: ako'y magsasalita, at ang salitang aking sasalitain ay mangyayari; hindi na ito ipagpapaliban: sapagkat sa inyong mga araw, O mapaghimagsik na sambahayan, aking sasalitain ang salita, at aking isasagawa ito, sabi ng Panginoong Diyos. Muling dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Anak ng tao, narito, sinasabi ng sambahayan ni Israel, Ang pangitaing kanyang nakikita ay ukol pa sa maraming araw na darating, at siya'y naghuhula tungkol sa mga panahong malayo pa. Kaya sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Wala na ni isa man sa aking mga salita ang ipagpapaliban pa, kundi ang salitang aking sinalita ay gagawin, sabi ng Panginoong Diyos. Ezekiel 12:21-28.

Lahat ng mga propeta ay nagsasalita tungkol sa mga huling araw, at ang "walang-kabuluhang pangitain" at "nakalulugod na panghuhula" "sa loob ng bahay ni Israel" ay ang huwad na "huling ulan," isang mensaheng "kapayapaan at katiwasayan," na nagsasaad na "ang pangitaing kanyang nakikita ay ukol pa sa maraming darating na araw, at siya'y nagpapahayag ng hula tungkol sa mga panahong malayo pa." Ito ang "pagtatalo" ni Habakkuk, sapagkat yaong mga naglalahad ng "walang-kabuluhang pangitain" ay nakikipagtalo laban sa "pangitaing nakikita niya." Inaangkin nila na: "Ang pangitaing nakikita niya ay ukol pa sa maraming darating na araw, at siya'y nagpapahayag ng hula tungkol sa mga panahong malayo pa." Inaangkin ng mga sugo ng

mensaheng “kapayapaan at katiwasayan”: “humahaba ang mga araw, at nabibigo ang bawat pangitain,” sapagkat hindi ba’t hinulaan niya ang Hulyo 18, 2020? Kinilala rin ni Ezekiel ang mga sugo ng “walang-kabuluhang pangitain” sa unang dalawang talata ng kabanatang iyon.

At ang salita ng Panginoon ay dumating din sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, ikaw ay tumatahan sa gitna ng isang mapaghimagsik na sambahayan, na may mga mata upang makakita, at hindi nakakakita; may mga tainga upang makarinig, at hindi nakikinig: sapagkat sila’y isang mapaghimagsik na sambahayan. Ezekiel 12:1, 2.

Ang mga propeta ay pawang nagkakaisa, at silang lahat ay nagsasalita tungkol sa mga huling araw; at nang, sa kasaysayan ng Kanyang ministeryo, hinarap ni Cristo ang mga mapagtalong Hudyo, sinipi Niya si Isaias upang kilalanin ang mga mapagtalong Hudyong noon ay inihihwalay sa Diyos bilang may mga matang nakakakita, gayunma’y hindi nakakakita, at may mga taingang nakaririnig, gayunma’y hindi nakaririnig. Ngayon, gaya noon, tinutukoy ni Ezekiel ang mga manlilibak sa loob ng Laodiseyang Adventismo, ang mga mapagtalong Hudyo ng ating panahon, na nagmumungkahi ng mensahe ng kapayapaan at katiwasayan na salungat sa mensahe ng huling ulan. Si Jesus ay pinamamahalaan ng mga tuntuning Kanyang inilagay sa Kanyang Salita, kaya’t ang Kanyang mga hula ay nakatuon din sa mga huling araw nang higit na tiyak kaysa sa mga araw kung kailan Niya hinarap ang mga mapagtalong Hudyo.

Kaya’t sa mga talinghaga ko sila kinakausap: sapagkat, bagaman nakikita, ay hindi sila nakakakita; at bagaman nakaririnig, ay hindi sila nakaririnig, ni nauunawaan nila. At sa kanila natutupad ang propesiya ni Isaias, na nagsasabi, “Sa pakikinig ay makikinig kayo, at hindi kayo makauunawa; at sa pagtingin ay titingin kayo, at hindi kayo matatalos.” Sapagkat nanaba ang puso ng bayang ito, at ang kanilang mga tainga ay naging mapurol sa pakikinig, at ipinikit nila ang kanilang mga mata; upang sa anumang panahon ay huwag silang makakita sa pamamagitan ng kanilang mga mata at makarinig sa pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at pagagalingin ko sila. Nguni’t mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakaririnig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasa na makita ang mga bagay na inyong nakikita, ngunit hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, ngunit hindi nila narinig. Mateo 13:13-17.

Ang fenomeno ng isang bayang may pandinig, ngunit hindi nakadidinig, at may paningin, ngunit hindi nakakakita, ay katangian ng isang dating bayan ng Diyos na kasalukuyang nilalampasan. Ang nasabing propetikong fenomeno ay isang katuparan ng hula ni Isaias tungkol sa gayong kalagayan. Gaya ng lahat ng propeta, si Isaias, kasama si Cristo, ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw.

Noong taon na namatay si Haring Uzias, nakita ko rin ang Panginoon na nakaluklok sa isang trono, mataas at nakataas, at ang laylayan ng kaniyang kasuutan ay pumuno sa templo. Sa itaas nito ay nakatayo ang mga serapin; bawat isa’y may anim na pakpak: sa dalawa’y tinatakpan niya ang kaniyang mukha, at sa dalawa’y tinatakpan niya ang kaniyang mga paa, at sa dalawa’y lumilipad siya. At ang isa’y sumisigaw sa isa pa, na nagsasabi, Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo; ang buong lupa ay puspos ng kaniyang kaluwalhatian. At

nayanig ang mga haligi ng pintuan sa tinig ng sumisigaw, at ang bahay ay napuno ng usok. Nang magkagayo'y sinabi ko, Sa aba ko! sapagkat ako'y napahamak; sapagkat ako'y isang taong may maruruming labi, at tumatahan ako sa gitna ng bayang may maruruming labi; sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo. Kung magkagayo'y lumipad sa akin ang isa sa mga serapin, na may baga na nagliliyab sa kaniyang kamay, na kinuha niya sa pamamagitan ng sipit mula sa dambana; at idinampi niya iyon sa aking bibig, at nagsabi, Narito, hinipo nito ang iyong mga labi; ang iyong kasamaan ay naalis, at ang iyong kasalanan ay nadalisay. At narinig ko ang tinig ng Panginoon na nagsasabi, Sino ang aking susuguin, at sino ang paroroon para sa atin? Nang magkagayo'y sinabi ko, Narito ako; suguin mo ako. At sinabi niya, Yumaon ka, at sabihin mo sa bayang ito, Makinig kayo, tunay nga, ngunit huwag kayong umunawa; at magsitingin kayo, tunay nga, ngunit huwag ninyong matalos. Patabain mo ang puso ng bayang ito, pabigatin mo ang kanilang mga tainga, at ipinid mo ang kanilang mga mata; baka sila'y makakita sa pamamagitan ng kanilang mga mata, at makarinig sa pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at sila'y mapagaling. Isaias 6:1-10.

Si Isaias, si Ezekiel at si Cristo ay pawang kumakatawan sa mga tinatatakan sa mga huling araw, sa panahon ng huling ulan, kung kailan pinagtatalunan ang tunay at huwad na mensahe ng huling ulan, bilang katuparan ng Habakuk kabanata dalawa. Ayon kay Jesus, sa panahong natutupad ito, ang mga matuwid ay “nakakakita” ng mga talinghaga, na isang sagisag ng propesiya. Ang “marurunong” ay nauunawaan ang makahulang mensahe ng huling ulan, ngunit yaong kinakatawan ng mga Judiong mapagtalo ay hindi nakakakita ni nakaririnig, at ayon kay Ezekiel ay nagpapahayag sila ng mensaheng “kapayapaan at katiwasayan” na iginigiit na ang katuparan ng mga hula ay malayo pa sa hinaharap. Hindi nila itinatangi ang mga hula; ang mga Judiong mapagtalo ay nagbigay lamang ng paimbabaw na pagsang-ayon sa hula ng pagdating ng Mesiyas; ngunit inilagay lamang nila ang pangyayaring iyon sa malayong hinaharap. Gayunman, ipinahayag ni Jesus ang pagpapala sa mga “nakakakita” sa makahulang mensahe ng kanilang panahon.

Sa kapanahunan ni Cristo, iyon ang mensaheng dumating sa Kaniyang bautismo, nang bumaba ang Banal na Espiritu. Ang pagbaba ng Banal na Espiritu sa Kaniyang bautismo ay nagsilbing paunang larawan sa pagbaba ng anghel ng Apocalipsis 10 noong Agosto 11, 1840. Ang banal na pagbaba sa alinmang kasaysayan ay nagbigay-tanda sa pagdating ng mensahe ng kasalukuyang katotohanan ng panahong iyon; para kay Jesus, iyon ang mensahe ng Kaniyang kamatayan at muling pagkabuhay, gaya ng kinakatawan ng Kaniyang bautismo. Para sa mga Millerita, iyon ang mensaheng tungkol sa Islam na kaugnay ng unang at ikalawang “sa aba,” na nagpatibay sa mensahe ng pagsubok tungkol sa propesiya ng panahon. Ang dalawang kasaysayang iyon ay umaayon sa pagdating ng mensahe ng pagsubok ng huling ulan noong Setyembre 11, 2001. Ito ang dahilan kung bakit itinala ni Kapatid na White ang sumusunod:

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta

at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Naipahayag na ang mensahe. At hindi dapat maantala ang muling pagpapahayag ng mensahe, sapagkat natutupad ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ay maisasakatuparan sa maikling panahon. Di maglalaon, sa atas ng Diyos ay ibibigay ang isang mensaheng lalago hanggang sa maging isang malakas na panawagan. Kung magkagayo'y si Daniel ay tatayo sa kaniyang bahagi, upang ibigay ang kaniyang patotoo.

Dapat mapukaw ang pansin ng ating mga iglesia. Tayo ay nasa hangganan ng pinakadakilang kaganapan sa kasaysayan ng sanlibutan, at hindi dapat magkaroon ng kapangyarihan si Satanas sa bayan ng Diyos, na nagiging sanhi upang sila'y magpatuloy sa pagkakatulog. Ang kapapahan ay lilitaw sa kapangyarihan nito. Ang lahat ay dapat ngayong magising at saliksikin ang Banal na Kasulatan, sapagkat ipaaalam ng Diyos sa Kaniyang mga tapat kung ano ang mangyayari sa huling panahon. Ang salita ng Panginoon ay darating sa Kaniyang bayan na may kapangyarihan. . . .

"Ito ang inilahad sa akin—na tayo'y natutulog, at hindi natin nalalaman ang panahon ng pagdalaw sa atin. Ngunit kung tayo'y magpapakumbaba sa harap ng Diyos, at Siya'y hahanapin natin nang buong puso, Siya ay masusumpungan natin." Manuscript Releases, tomo 21, 436-438.

Ang mensaheng tinipuhan ng mensahe ng kasalukuyang katotohanan ng Mesiyas sa kasaysayan ni Cristo, at ng mensahe ng kasalukuyang katotohanan noong 1840 hanggang 1844, ay nagtuturo tungo sa mga huling araw, kapag inuulit ang mensahe ng mga Millerita. Yaong sa mga kasaysayan na inilarawan bilang hindi “makakita at makarinig” ay “hindi nakaaalam ng panahon ng kanilang pagdalaw.” Kapag inilahad ni Isaias ang unang pagbanggit sa mga sugo ng huwad na mensahe ng huling ulan, na nakakakita, ngunit hindi nakakakita, tinutukoy niya ang panahon kung kailan nagsisimula ang panahong ito—ang panahong sinabi ni Sister White na “isang mensahe ng takdang oras ng Diyos na lalago tungo sa isang malakas na panawagan.” Ang “takdang oras ng Diyos” ay kumakatawan sa isang tiyak na panahon kung kailan darating ang mensahe, at sa talatang tatlo ng ikaanim na kabanata ng Isaias, tinutukoy ni Isaias nang tiyak ang panahong iyon.

At ang isa ay sumigaw sa isa, at sinabi, Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puspos ng kaniyang kaluwalhatian. Isaias 6:3.

Itinutukoy ni Sister White na ang tagpo kung kailan ang mga anghel ay sumisigaw sa isa't isa, "Banal, Banal, Banal," sa bahaging yaon ng Kasulatan kung saan kinakatawan ni Isaias ang mga may mga matang nakakakita, ngunit hindi nakakakita, ay natupad noong Setyembre 11, 2001.

Habang nakikita nila [ang mga anghel] ang hinaharap, ang panahong mapupuno ng Kanyang kaluwalhatian ang buong daigdig, ang matagumpay na awit ng pagpuri ay umaalingawngaw mula sa isa patungo sa isa pa sa isang malamyos na pag-awit: "Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo." Lubos silang nasisiyahan sa pagluwalhati sa Diyos; at sa Kanyang

harapan, sa ilalim ng Kanyang ngiti ng pag-apruba, wala na silang ninanais pa. Sa pagtataglay ng Kanyang wangis, sa pagtupad ng paglilingkod sa Kanya at sa pagsamba sa Kanya, ganap na naabot ang kanilang pinakamataas na mithiin. Review and Herald, Disyembre 22, 1896.

Noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang pagseselyo ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at nagsimulang pumatak ang huling ulan, at nagsimula ang pagtatalo ni Habakkuk habang inuulit ang talinghaga ng sampung dalaga. Sa puntong iyon, natupad nang ganap ang propesiya ni Ezekiel. Hindi na maaantala ang salitang propetiko, at ang salinlahing nakasaksi sa Setyembre 11, 2001 ang huling salinlahi ng daigdig, sapagkat ang pangitain sa katapusan ng Adventismo ay nagpapahayag ng pagsasara ng panahon ng probasyon sa ikalawang pagparito ni Cristo. Ang ikalawang saksi sa katunayang ito ay matatagpuan sa aklat ni Lucas, kabanata dalawampu't isa.

Katotohanang sinasabi ko sa inyo: hindi lilipas ang salinlahing ito, hanggang sa matupad ang lahat. Lilipas ang langit at ang lupa, ngunit ang aking mga salita ay hindi lilipas. Lucas 21:32, 33.

Sa ikadalawampu't isang kabanata ng Lucas, kinikilala ni Jesus ang huling salinlahi ng kasaysayan ng sanlibutan. Katatapos lamang Niyang magbigay ng isang buod ng sunud-sunod na kasaysayan mula sa pagkawasak ng Jerusalem noong taong 70, hanggang sa kasaysayang Milerita. Pagkaraan, huminto Siya sa salaysay ng tuwirang pagtukoy sa propetikong kasaysayan at naglahad Siya ng isang talinghaga na payak na umuulit at nagpapalawak sa propetikong kasaysayang Kanyang inilahad. Sa gayon, naglaan Siya ng dalawang panloob na saksi sa iisang salaysay, at nagtapos Siya sa pagtukoy na ang "salinlahi" na sumaksi sa mga pangyayaring ito ay mabubuhay hanggang sa Kanyang pagbabalik, kaya, ayon sa konteksto, tinutukoy ang salinlahing kinakatawan ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang kasaysayan ng pagpapatatakan ng isandaan at apatnapu't apat na libo ay ang huling salinlahi, at hindi sila makatitikim ng kamatayan, bagaman nabubuhay sila sa panahong ang langit at ang lupa ay lumilipas.

Ngunit darating ang araw ng Panginoon na gaya ng magnanakaw sa gabi; na sa araw na yaon ay lilipas ang mga langit na may malakas na ugong, at ang mga sangkap ay malulusaw sa matinding init, at gayon din ang lupa at ang mga gawang naroroon ay masusunog. Yamang ang lahat ng mga bagay na ito ay malulusaw, anong uri ng mga tao ang nararapat kayong maging sa lahat ng banal na pamumuhay at kabanalan, na inyong hinihintay at pinabibilisan ang pagdating ng araw ng Diyos, na sa araw na iyon ang mga langit, na nagliliyab, ay malulusaw, at ang mga sangkap ay matutunaw sa matinding init? 2 Pedro 3:10-12.

Ang Ikalawang Pagparito ni Cristo ay inilarawan sa Pagbabagong-Anyo ni Cristo.

Si Moises, sa bundok ng pagbabagong-ano, ay naging saksi sa tagumpay ni Cristo laban sa kasalanan at kamatayan. Kinatawan niya ang mga lalabas mula sa libingan sa pagkabuhay na maguli ng mga matuwid. Si Elias, na inilipat sa langit nang hindi nakaranas ng kamatayan, ay kumakatawan sa mga mabubuhay pa sa lupa sa ikalawang pagparito ni Cristo, at na 'babaguhin, sa isang saglit, sa kikap-mata, sa huling paghihip ng trumpeta;' kapag 'ang may kamatayan ay dapat magbihis ng kawalang-kamatayan,' at 'ang may kasiraan ay dapat

magbihis ng kawalang-kasiraan.' 1 Corinthians 15:51-53. Si Jesus ay nabalutan ng liwanag ng langit, gaya ng Kanyang magiging anyo kapag Siya'y darating 'sa ikalawang pagkakataon na walang kasalanan, tungo sa kaligtasan.' Sapagkat Siya'y darating 'sa kaluwalhatian ng Kanyang Ama na kasama ang mga banal na anghel.' Hebrews 9:28; Mark 8:38. Natupad na ngayon ang pangako ng Tagapagligtas sa mga alagad. Sa bundok ay inilarawan sa munting larawan ang darating na kaharian ng kaluwalhatian,—si Cristo ang Hari, si Moises na kinatawan ng mga banal na muling nabuhay, at si Elias ng mga inilipat. *The Desire of Ages*, 421.

Si Elias, na hindi namatay, ay sumasagisag sa isandaan at apatnapu't apat na libo na hindi mamamatay, at si Moises ay sumasagisag sa mga namamatay. Sa mga huling araw, ang dalawang uring iyon ay kinakatawan sa Aklat ng Pahayag kabanata pito, bilang ang isandaan at apatnapu't apat na libo at ang malaking pulutong. Nang mabuksan ang ikalimang tatak sa Aklat ng Pahayag kabanata anim, ang mga pinaslang ng kapapahan noong Madilim na Panahon ay pinagkalooban ng mapuputing balabal.

"At nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos at dahil sa patotoong kanilang pinanghawakan: at sila'y sumigaw nang malakas, na nagsasabi, Hanggang kailan, O Panginoon, Banal at Totoo, hindi Ka hahatol at maghihiganti ng aming dugo laban sa mga nananahan sa lupa? At binigyan ang bawat isa sa kanila ng mga puting balabal [Ipinahayag silang dalisay at banal]; at sinabi sa kanila na magpahinga pa sila nang kaunting panahon, hanggang sa malubos din ang bilang ng kanilang mga kapuwa-alipin at ng kanilang mga kapatid, na papatayin gaya rin nila' [Apocalipsis 6:9-11]. Narito ang mga tagpong ipinakita kay Juan na hindi pa nagaganap sa katunayan kundi yaong magaganap sa isang panahon sa hinaharap." *Manuscript Releases*, tomo 20, 197.

Itinanong ng mga martir kung kailan ipaghihiganti ng Diyos ang kanilang pagkakapaslang. Ang isang martir ay taglay na ang pananampalataya ni Jesus bago siya pinaslang, sapagkat ang pagpapakita ng mismong pananampalatayang iyon ang nag-udyok sa Kapapahan na paslangin siya. Ang mapuputing balabal ay kumakatawan sa katuwiran ni Cristo, ngunit ang mga mapuputing balabal na ibinigay sa mga kaluluwang ito na pinaslang ay ibinigay sa kanila pagkatapos ng kanilang martiryo. Ang mga balabal ay sagisag ng pagkamartir, hindi lamang ng katuwiran ni Cristo. Ang isang martir ay mayroon na ng balabal ng katuwiran ni Cristo bago siya paslangin. Ang malaking karamihan sa Apocalipsis kabanata pito ay binigyan ng mapuputing balabal, kaya't kinakatawan nila ang mga mamamatay sa darating na malawakang pagdanak ng dugo dahil sa batas sa Linggo. Kaya't ang isandaang apatnapu't apat na libo ay kinakatawan ni Elias, at ang mga tapat na namamatay sa Panginoon ay kinakatawan ni Moises, sa bundok ng Pagbabagong-anyo.

Ang isandaang apatnapu't apat na libo ay ang salinlahing hindi namamatay, at sila ang salinlahing tinutukoy ni Cristo sa Lucas kabanata dalawampu't isa, na buhay kapag lilipas ang langit at ang lupa.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang pagpatay kay Abel ang unang halimbawa ng pagkakaalit na ipinahayag ng Diyos na iiral sa pagitan ng ahas at ng binhi ng babae—sa pagitan ni Satanas at ng kanyang mga sakop, at ni Cristo at ng Kanyang mga tagasunod. Sa pamamagitan ng kasalanan ng tao, nakuha ni Satanas ang pamamahala sa sangkatauhan, ngunit bibigyan sila ni Cristo ng kakayahang maihulagpos ang kanyang pamatok. Tuwing ang isang kaluluwa, sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kordero ng Diyos, ay tumatalikod sa paglilingkod sa kasalanan, nag-aalab ang poot ni Satanas. Ang banal na pamumuhay ni Abel ay sumaksi laban sa pag-aangkin ni Satanas na imposibleng masunod ng tao ang kautusan ng Diyos. Nang makita ni Cain, na pinakikilos ng espiritu ng Masama, na hindi niya mapailalim sa kanyang kapangyarihan si Abel, nagngitngit siya hanggang sa pinaslang niya ito. At saanman may mga tatayong magtatanggol sa katuwiran ng kautusan ng Diyos, ang gayunding espiritu ay mahahayag laban sa kanila. Ito ang espiritung sa lahat ng kapanahunan ay nagtindig ng tulos at nagsindi ng buntong panggatong para sa mga alagad ni Cristo. Ngunit ang mga kalupitang iginagawad sa tagasunod ni Jesus ay inuudyukan ni Satanas at ng kanyang mga hukbo, sapagkat hindi nila siya mapilit na pasakop sa kanilang pamamahala. Ito ang pagngangalit ng isang kaaway na natalo. Bawat martir ni Jesus ay namatay na isang nagtagumpay. Wika ng propeta, "Sila'y nagtagumpay laban sa kanya ['yaong matandang ahas, na tinatawag na diyablo at Satanas'] sa pamamagitan ng dugo ng Kordero, at sa pamamagitan ng salita ng kanilang patotoo; at hindi nila inibig ang kanilang mga buhay hanggang sa kamatayan." Apocalipsis 12:11, 9. Patriarchs and Prophets, 77.